

امتحانات مرکز تكمیلی نیمسال دوم ۹۸-۱۳۹۷

رشته تفسیر، تاریخ، اخلاق، ادبیات عرب مهر ۹۷

مهر مدرسہ

محدوده:	از ابتدای عام و خاص تا پایان مجلل و مبین
کتاب:	أصول فقه مظفر - جلد اول
عنوان:	أصول فقه ۲
تاریخ آزمون :	۱۳۹۸/۰۴/۰۲
کد امتحان :	۳۹۷۲/۱۲

نحو بحروف	نحو بعده	شناسنامه مصحح اول
نحو بحروف	نحو بعده	شناسنامه مصحح «م»

نام و نام خانوادگی: کد ملکی: نام پدر: شرستان: مدرسه علیه: استان:

.۰/۵

۱- دلالت «وقوع النكارة في سياق النفي» بر «عموم» از چه طریقی است؟ ص ۱۹۲

- الف. الطبع
- ب. العقل
- ج. الوضع
- د. الاطلاق

.۰/۵

۲- مقدار لازم فحص از مخصوص برای جواز عمل به عموم عام چه مقدار است؟ ص ۲۰۹

- الف. اطمینان به عدم قرینه
- ب. ظن به عدم قرینه
- ج. قطع به عدم قرینه
- د. عدم ظن به قرینه

.۰/۵

۳- تعریف مجلل نزد علماء اصول کدام گزینه است؟ ص ۲۴۸

- الف. لفظ مفرد لا ظاهر له
- ب. ما لا يفهم منه شيئاً
- ج. ما لم تتضح دلالته
- د. ما لم تتضح معناه

.۰/۵

۴- مراد از «لا» در «الارهابية في الإسلام» چیست؟ ص ۲۵۴

- الف. عدم المشروعية
- ب. عدم التحقق حقيقة
- ج. عدم الاثر المطلوب
- د. عدم الوجوب

۲۰۳

۵- با توجه به عبارت: «انَّ انتِباقي عنوان العامَ على المصادق معلوم ... و اما انتِباقي عنوان الخاص عليه غير معلوم فلا يكون الخاص حجة فيه فلا يزاحم حجية العام» نظر قائلین به جواز تمسّک به عام در شبّهات مصداقیه و نظر مرحوم مظفر را درباره آن با دلیل تبیین نمایید.

جواب: دلیل قائلین به جواز تمسّک به عام در شبّهات مصداقیه: در شبّهات مصداقیه مخصوص، می‌دانیم عنوان عام بر فرد مردد انتِباقي دارد در نتیجه عام حجت است و حکم عام در مصدق نیز جاری است ولی انتِباقي عنوان خاص بر مصدق مردد غیر معلوم است در نتیجه خاص در مصدق مردد حجت نیست و نمی‌تواند مانع حجت عام شود [مانند مخصوص منفصل در شبّهات مفهومیه دائِر بین اقل و اکثر] نظر مرحوم مظفر: به دلیل اینکه حجت مخصوص اقوی از عام است، موجب رفع حجت از برخی از افراد عام شده و حکم عام منحصر در باقی افراد آن می‌باشد و فرد مشکوک، مردد است بین داخل شدن در مواردی که عام حجت است یا خارج شدن از عام در مواردی که حجت نیست پس اینگونه نیست که حجت عام بلا مزاحم باشد به عبارتی اگر چه انتِباقي عام بر فرد مشکوک معلوم است ولکن انتِباقي عام بما هو حجت معلوم نیست.

۲

۶- در مسأله تخصیص عام قرآنی به وسیلهٔ خبر واحد (که حجت است) پاسخ دهید. ص ۲۱۷

الف) این مسأله در واقع به تقابل دو ظن معتبر (که ناشی از دو اصل هستند) بر می‌گردد. آن دو ظن را بیان نمایید.

جواب: ۱. [اصل آن است که راوی دروغ نمی‌گوید و] ظن به صدق راوی داریم [لذا حدیث از امام صادر شده است]. ۲. [به خاطر اصالة العلوم،] آیه ظهور در علوم دارد.

ب) به نظر مصنف کدام یک از آن دو ظن، مقدم است؟ چرا؟

جواب: به نظر مصنف باید [تصرف در اصالت العلوم کرد و] از ظهور آیه در عموم دست برداشته و خبر را بر آن مقدم کنیم؛ زیرا خبر خاص، قرینه است بر مراد واقعی متکلم. [اشاره به جواب با هر تعبیری کفایت می‌کند.]

۷- به نظر مرحوم مظفر چرا برخی در صورت: «اذا كان العام و الخاص معلومي التاريخ مع تقدم العام و كان ورود الخاص بعد وقت العمل بالعام» قائل به وجوب نسخ و برخی قائل به جواز تخصيص شده اند؟ ص ۲۱۹

جواب: دلیل قائلین به وجوب نسخ: در صورتی که عامی وارد شده و خاص بعد از وقت عمل به عام صادر شده است، در این صورت اگر عام را تخصیص بزند از باب تاخیر بیان از وقت حاجت است که برای حکیم قبیح است و موجب ضایع شدن احکام می‌گردد پس واجب است ناسخ باشد، [در صورتی که ثابت شود شارع در صدد بیان احکام واقعیه است شکی نیست که خاص ناسخ است]. دلیل قائلین به جواز نسخ: جائز است عام به دلیل مصلحت مثل تقیه یا مصلحت تدرج احکام صادر شده و حکم واقعی (خاص) کتمان شود و وقتی خاص صادر می‌شود عام را تخصیص می‌زند و در این صورت خاص مخصوص بوده و کاشف از واقع است.

۸- اشکال مصنف^(۵) بر هر یک از دو نظریه‌ای که موضوع له اسم جنس را «الماهیة من حيث هي» یا «الماهية المعتبرة باللابشرط المقسمی» می‌دانند، تبیین نمایید. ص ۲۳۶-۲۳۵

جواب: ۱. اشکال بر نظریه اول: وضع حکمی است که در آن ماهیّت با خارج از ذات و ذاتیاتش سنجیده می‌شود پس لحاظ ماهیّت فقط به اعتبار ذات و ذاتیاتش - که در این قول آمده است - با وضع که لازمه‌اش لحاظ ماهیّت با خارج از ذات و ذاتیات است، سازگار نیست. (۱ نمره) ۲. اشکال بر نظریه دوم: ماهیّت به اعتبار لا بشرط مقسمی هیچ وجود مستقلی از اقسامش ندارد پس لحاظ ماهیّت به این اعتبار معقول نیست بلکه ماهیّت به اعتبار یکی از آن اقسام [یعنی بشرط شیء و بشرط لا و لا بشرط قسمی] باید در نظر گرفته شود تا بتوان بر آن حکم کرد. (۱ نمره) (رساندن مفهوم کافی است).

^۹- نظر مصنف (^۵) در مورد مانعیت «قدر متیقّن در مقام تخاطب» و «انصراف» از انعقاد اطلاق، را تبیین نمایید. ص ۲۴۳-۲۴۰.

جواب: ۱) مانعیت قدر متیقّن: اگر قدر متیقّنی در مقام تخاطب و محاوره باشد [نه قدر متیقّن در وجود خارجی] ولی با این حال مولی کلامش را مطلق بیاورد، کلام او ظهور در اطلاق بینا نمی کند و وجود قدر متیقّن مانع انعقاد اطلاق است زیرا او برای رسیدن به غرضش به همین قدر متیقّن اکتفا کرده است. (نمره) ۲) مانعیت انصراف: اگر کثرت استعمال لفظ در یک معنا باعث شود که استعمال آن لفظ منصرف به آن معنا و مصدق باشد، این انصراف مانع انعقاد اطلاق برای آن لفظ است و کلام هیچ ظهوری در اطلاق بینا نمی کند. (نمره)

۱۰- اجمال فعل معصوم را همراه با ذکر مثال توضیح دهید. ص ۲۴۸

جواب: اجمال در فعل به این معنی است که ندانیم چرا فعل از شخص صادر شده است؛ (۵/۰ نمره) مثلاً امام (علیه السلام) در حضور شخصی که از او تقیه می‌کند یا احتمال تقیه را می‌دهیم و ضو بگیرد؛ که در این صورت احتمال می‌دهیم و ضوی امام تقیه‌ای باشد لذا مشروعيت و ضو به آن کیفیتی که انجام داده است کشف نمی‌شود (۷۵/۰ نمره) و نیز احتمال دارد و ضو به عنوان امثال امر واقعی باشد نه تقیه‌ای؛ لذا مشروعيت و ضو با آن کیفیت کشف می‌شود. (۷۵/۰ نمره) (مثال‌های دیگری نیز در کتاب ذکر شده است.)

کسے سوال زیر مختص طلاب غیر حضوری می باشد:

۱۱- مثالی برای شبیه مفهومیه مخصوص دائر بین متباينین در صورتیکه منفصل باشد، بيان کرده، حکم آن را همراه دليل تبیین نمایید.

جواب: عام: «اکرم اهل البلد» و خاص منفصل: «لا تکرم خالد منهم» در مراد خاص شک داریم که آیا خالد بن بکر است یا خالد بن سعد؟ در این صورت اجمال خاص به عام سرایت می کند زیرا مفروض حصول علم اجمالی به اصل تخصیص است هر چند مردد بین دو چیز است پس عام از حجیت در هر دو آنها ساقط می شود [نمی توان اصاله العموم را برای یکی جاری و برای دیگری جاری ننمود] (ترجیح بلا مرجح است) و برای هر دو نیز نمی توان جاری نمود زیرا با توجه به علم اجمالی، تعارض، و تساقط می کنند و البته حق این است که علم اجمالی، مانع حریمان اصولاً از ابتداء می شود

«سیما نهاد سینمای ایران» معاونت آموزش، آماده دریافت بیشتری از این اتفاقات بیامون سهالات امتحان، مر را شد.

«در محدوده ایسلا، بینا کوتاه، ذکر کد امتحان و شماه سفّال، به صفات دقیقه، مدت امکان نوشته، و موارد پر، خود را بشنید.»